

Zpravodaj

školní časopis Gymnázia Opatov

leden-únor/2016

téma měsíce
první
druhá
třetí
stá
poslední

ŠANCE

... a když nezabere ani poslední, libo napsat nekrolog?

historie se opakuje. **návrat.** jsme tu zase.

nový design. noví redaktoři.

ples. šaty. afterparty.

maturita. **názor absolventa.** imatrikulace.

rozhovory. recenze.

nekrology. reportáže.

a mnohem víc...

obsah //

úvodník

druhá šance

Naši nejveleváženější profesori, studenti, rozvrzané židle a věčně vypadlé pojistky,

i přes vaše naděje, že již nikdy tento plátek nespátří světlo světa, vítáme vás nyní společnými silami u našeho historického, šestého vydání školního zpravodaje. :-)

Naše šéfredaktorka vynaložila všechny své nepříliš imponující manažerské schopnosti na sestavení nového „týmu redaktorů“ a přibrala i někoho mladšího. (Například mě, zdravím!) Toto speciální, z mrtvých povstale číslo nese tematický název Druhá šance a zabývá se, kdo by to byl řekl, úskalími a benefity druhých šancí.

A tak bych vás při této příležitosti ráda vyzvala, ať se - pokud se vám bude chtít - zamyslíte, co pro vás druhá šance znamená, zda ji dáváte, dostáváte a jestli má podle vás vůbec cenu. Nám ji ale rozhodně dejte a užijte si čtení toho, co jsme pro vás s radostí, gustem a láskou sesmolili...

*Světlana Fleischmannová, 1. Z
& Tereza Ottová, 7. E*

3 rozhovor s absolventem

Přemýšleli jste někdy nad tím, kam se bude ubírat váš život poté, co dostudujete střední školu? Na praktické otázky ohledně studia na VŠ nám odpověděl Dominik Hrubý, absolvent našeho gymnázia.

4 reportáž ze Záhřebu

Máte už dost klasických vánočních trhů ze středoevropských měst? V tom případě čtěte dál!

5 rozhovor s profesorkou

Na otázky o oblíbených knížkách, vysněné dovolené a dětských snech nám odpověděla paní profesorka Věra Dittrichová.

6 pohledem imatrikulanta

Studentka 1. Z nás provede svými dojmy a pocity z maturitního plesu, jenž se konal dne 11. 1. 2016 v Lucerně.

7 povídka na pokračování

Toto dílko Elišky Šafránkové nese název Deník marnotratného studenta. Uvidíme, jestli se v hlavním hrdinovi uvidíte...

9 recenze

Jste fanoušky netradičních, humorných filmů? Pak si nesmíte nechat ujít *Zbrusu nový zákon!*

10 recenze

Po třech letech ticha přichází Filip Renč s novým filmem, který veřejnost rozdělil na dva tábory: skalní příznivce a odpůrce. Čtěte dál a rozhodněte sami, zda se nad *Lídou Baarovou* smilujete, nebo ji odsoudíte.

12 jak napsat...

V této nové rubrice - kde plánujeme představovat maturitní slohové útvary - vás seznámíme s nekrologem.

rozhovor

s absolventem GO: Dominik Hrubý

Dominik Hrubý je absolvent Gymnázia Opatov, který odmaturoval před dvěma lety a dnes úspěšně studuje dvě vysoké školy současně. Stíhá se dokonce věnovat i práci, koníčkům a zábavě. Ptali jsme se ho na otázky, které trápí jak maturanty, tak všechny, kteří do budoucna plánují jít na vysokou školu. Jaké je studium a život vysokoškoláka? To se „z první ruky“ dozvíte v našem rozhovoru.

01 Můžeš na začátek našim čtenářům přiblížit, na jaké škole studuješ a jaké obory?

Studuji právo na Právnické fakultě UK (PF) a žurnalistiku na Fakultě sociálních věd UK (FSV).

02 Musí být velmi složité věnovat se dvěma vysokým školám zároveň. Jak to zvládáš?

Zatím to zvládám. Vzhledem k tomu, že přednášky i velké množství seminářů nejsou povinné, nemusím chodit do školy na celý svůj rozvrh, jak je to nutné na střední. Kdybych musel, asi by se to zvládnout nedalo. :D Navíc se semináře dají zapsat na různé termíny podle toho, jak to člověku vyhovuje. Na druhou stranu, na povinný seminář (všechny předměty jsou jednou za týden, ne například jako matematika na střední pětkrát) má většinou každý jen tři možnosti absence bez ohledu na důvod. Takže v praxi není úplně chytré místo prvních tří seminářů jít na pivo, protože se samozřejmě může stát, že člověk kvůli nemoci nebo z jakéhokoliv jiného důvodu někdy přijít skutečně nemůže.

Z toho je mimochodem vidět, že středoškolské studium s povinnou docházkou na všechny předměty a týdenní hodinovou dotací např. v sextě 35 hodin týdně

je totální nesmysl. Většina lidí si ve vyšších ročnících taky musí nějak vydělávat na život, a když už mají jednu téměř kompletní „pracovní dobu“ ve škole, je to skutečně dost těžké.

03 Chodil jsi na dny otevřených dveří? Liší se hodně první dojem od opravdové reality?

Musím se přiznat, že nechodil. V maturitním ročníku jsem uvažoval o tom, že zajdu na den otevřených dveří na PF, kam jsem se chtěl dostat nejvíc, ale prostě na to nebyl čas... :-) Jinak na FSV studuju spíš náhodou. Obor mě zajímal, ale dal jsem si tam přihlášku hlavně pro případ, kdyby to s PF nevyšlo. Na přijímačky jsem se tudíž nijak nepřipravoval. Ale když jsem v nich skončil na 4. místě, řekl jsem si, že když mě tam tak moc chtějí, tak to tam zkusím.

04 Jak probíhá akademický rok z pohledu studenta? Je to přesně tak, jak si mladí představují, že se několik měsíců flákají a měsíc před zkouškovým leží v knihách?

Může probíhat i tak, jak říkáš. Tedy alespoň v mých oborech, na medicíně to asi tak nefunguje... U nás měsíc před zkouškovým s učením asi opravdu nikdo nezačíná (spíš tak týden nebo maximálně dva

před první zkouškou :-)) a místo knih z doporučené literatury se často používají výpisky apod.

Nicméně je určitě lepší alespoň na část nepovinných přednášek i seminářů chodit, pokud na to tedy člověk má čas. Alespoň některé mohou být zajímavé, a pokud na nich člověk nespí, určitě mu trochu pomůžou právě při učení ve zkouškovém.

05 Jak moc ses připravoval dopředu na maturitu a přijímací zkoušky? Navštěvoval jsi nějaké přípravné kurzy - připadají ti přínosné?

Na maturitu jsem se připravovat alespoň na své poměry hodně, zvláště o volném týdnu před ní. Takže bych určitě všem poradil, aby se na to nevykašlali. Maturita se evidentně udělat dá a není to nic výjimečného, ale jednoduchá v žádném případě není, spíš naopak. Rozhodně by se někdo neměl nechat přesvědčit, že je maturita o ničem a dá jí každý, ať už od starších studentů nebo zejména od svých příbuzných a rodinných známých. Maturitní zkouška o generaci starších lidí byla dost pravděpodobně, vzhledem k množství vědeckých poznatků a požadavkům na všeobecné vzdělání tehdy a dnes, o několik úrovní níže než v současné době. Přijímací zkoušky na Právnickou

fakultu probíhají pomocí SCIO testů, na které jsem se připravoval s pomocí starších zadání a studijních materiálů právě z přípravných kurzů, které jsem získal od starší sestry svého spolužáka, která rovněž chodila na GO a v současnosti také studuje na PF. Přípravné kurzy samotné jsem nenavštěvoval. Pokud vím, tak zrovna na SCIA se musí kurzy platit. Ale hlavně, mně vyhovuje spíš, když se učím a připravuju sám, takže pro mě by přínosné pravděpodobně moc nebyly. Ale asi je to individuální, někomu určitě něco dát můžou.

06 Připravilo tě GO na vysokou školu? A je něco, v čem by to naopak mohlo být lepší?

Myslím, že mě připravilo dost dobře, stěžovat si rozhodně nemůžu. Určitě by mohlo opustit od nadměrného a nesmyslného dohledu nad docházkou (omluvenkami apod.)

a nad průběžnou přípravou, a tím vést více studenty k samostatnosti, ale nevím nakolik je to v současném celorepublikovém systému středního školství možné (myslím, že spíš není, než je).

07 Je něco, co bys nám, gymnazistům, doporučil? Ať už ohledně učení, přípravy či přístupu ke studiu?

Při studiu jsem se upřímně řečeno nikdy nějak přehnaně nepřipravoval, ale snažil jsem se pořádkem chodit do školy a nic „nezatahovat“. Jak jsem říkal, opravdu hodně jsem se učil až na maturitu, to je podle mě potřeba.

Všem bych taky doporučil, aby si uvědomili, že ve škole opravdu vůbec o nic nejde, že známky z gymnázia o ničem nerozhodují a že život je úplně o něčem jiném.

08 Užíváš si takový ten studentský život, na který se těší snad úplně každý?

Ne nějak přehnaně, hlavně kvůli pracovnímu vytížení. Nicméně musím říct, že ve škole trávím o něco míň času než dříve na GO, přestože dělám dva obory najednou. Takže zvláště při studiu jednoho oboru si člověk v případě zájmu může užívat víc než dost. :-)

09 Předěmektématu tohoto vydání: druhá šance. Jak se k této věci stavíš? Stane se ti, že vkročíš víckrát do stejné řeky?

V metaforickém slova smyslu se určitě každému stane, že do některé „řeky“ vstoupí hned několikrát. Ať už náhodou nebo úmyslně.

10 Myslíš, že si lidé zaslouží druhou šanci?

Vzhledem k tomu, že nikdo není neomylný, myslím, že určitě ano.

Klára Feltlová, 7. F

reportáž **Zimní Záhřeb**

Vánoce už dávno pominuly, a jak se zdá, dokonce i počasí nám již pomalu začíná vnucovat jaro, to však neznamená, že nemůžeme na zimní radovánky zavzpomínat alespoň na stránkách našeho časopisu. Pojdme se ještě na chvilku vrátit do tohoto kouzelného období, s nímž si většina z nás spojuje příjemné zážitky prožité s těmi nejbližšími v pohodlí domova.

K vánočním svátkům určitě neodmyslitelně patří trhy, jejich návštěva nám může nabídnout vítané zpestření jinak jednotvárných prázdninových dnů. Spousta Čechů se každoročně vydává za trhy

do Vídně, Drážďan či Salzburgu. Pokud byste ale chtěli zavítat raději do nějakého neotřelého vánočního města, pak bych vám vřele doporučila Záhřeb.

Chorvatská metropole sice asi není úplně první destinací, kterou si spojíme s adventem a vánočními svátky, přesto sem rok od roku míří za poklidnou zimní atmosférou čím dál více turistů. Záhřeb toho může totiž návštěvníkům nabídnout opravdu mnoho. Na náměstích a v ulicích v centru města se konají nejen tradiční trhy, ale také koncerty s vánoční tematikou. Poslední týden před Vánoci je zde navíc pořádán speciální festival,

festival, při němž je možné jak ochutnávat cukroví, tak jej i vlastnoručně vyrobit.

A komu by se nechtělo pouze obcházet stánky, může se vydat na putování za záhřebskými památkami, kterých je vskutku hodně. Za návštěvu nepochybně stojí katedrála Nanebevzetí Panny Marie a sv. Štěpána, vystavěná kolem roku 1400, ale také kostel sv. Marka, pyšnicí se zdobenou střechou

se znakem města, či náměstí Krále Tomislava, kde si v zimě dokonce můžete zabruslit na speciálně vytvořené ledové ploše. Ať už tedy strávíte vánoční svátky v tomto kouzelném chorvatském městě jakkoliv, zaručeně nikdy se nebudete nudit. ;-)

Eva Pospíšilová, 7. E

rozhovor s

PhDr. Věrou Dittrichovou

Do našeho vskutku neočekávaného čísla jsme se rozhodli zařadit rozhovor s paní profesorkou, která na naší škole po mnoho let učí češtinu, vede žákovskou knihovnu a zároveň některé z nás již sedm let provází jako třídní, aniž by na komkoli spáchala těžké ublížení na zdraví. Navíc má to dobré srdce, že si jednou za čas najde chvíli na korekturu našeho malého časopisu. Smekáme před její schopností porazit všechny ty šílené gramatické a syntaktické překlepy, s níž ji naše redakce nedobrovolně zásobuje.

1) Tak nějak vyrůstám s představou, že profesorka literatury má ráda knihy. Kdybyste tedy ze své hořící knihovničky měla zachránit jeden titul, co by to bylo?

To vůbec nevím... ale možná ano: kdybych měla něco vybrat, bylo by to Zbavte se nepořádku s feng-šuej.

2) Takže žádná klasika?

Žádná klasika. (pozn. red. Nechápeš a zmateně koukám... žádný Tolstoj, ale knížka o tom, jak vygruntovat v bytě i duši?)

3) A kdybyste naopak měla možnost doplnit svoji knihovnu, co byste vybrala?

Napadají mě teď Archetypy šamanské tradice. Je to knížka, která u nás vyšla jen jedinkrát a nelze ji téměř nikde sehnat.

4) O čem Archetypy šamanské tradice pojednávají?

Autorka – uznávaná americká antropoložka - přichází s myšlenkou, že je v každém člověku učitel, léčitel, bojovník a vizionář, jsme tedy čtyřjediná bytost. Ukazuje nám různá cvičení, jak jednotlivé části duše posilovat, dále se knížka taky vypořádává se světlými a stinnými stránkami lidského bytí.

5) Kdybyste měla nějakou část své bytosti posílit, jaká by to byla?

Asi bych se snažila posílit bojovníka.

6) Přesuňme se nyní v rámci literárního světa o kousek vedle: pokud je mi dobře známo, patříte k těm profesorkám češtiny, co si občas rády něco napíšete do šuplíku. Nepletu se?

Máš pravdu, ale posledních pár let jsem nic nenapsala. Tvořit nějaké literární dílko pro mě vždycky byla forma terapie a zdá se, že teď ji nepotřebuji. Psala jsem v zásadě

jenom krátké, jednostránkové povídky a občas také haiku. (pozn. red. Haiku je krátká báseň původně pocházející z Japonska a je setsakura těžké ji napsat, i sonety jdou lépe od ruky.)

Občas se taky stalo, že jsem svoji krátkou povídku doplnila o haiku, které zastupovalo funkci jakési pointy příběhu. Jeden můj bývalý student tuto kombinaci překřtil na pohaiku (povídka + haiku) a prý jsem vytvořila nový literární žánr.

7) Třeba tento nový žánr jednou udělá díru do světa... prozradíte mi, s jakými tématy by vaše pohaiku prorazily na mezinárodní scéně?

Psala jsem hlavně o lásce, přírodě, zkrátka o tom, co mi problesklo hlavou.

8) Inspirujete se ve své tvorbě nějakým dílem či autorem?

Co je mé mysli známo, žádnou takovou inspiraci nemám.

9) Je nějaká knížka, kterou malá Věrka ráda četla a teď by po ní již nesáhla?

Myslím si, že žádnou takovou knížku nemám. Je pravda, že malá Věrka s sebou v těch dvanácti pořád nosila Patnáctiletého kapitána od Julese Vernea; ale kdo ví, třeba by se mi líbil i dnes.

10) Dejme tomu, že byste měla šanci se s malou Věrkou setkat: co byste jí řekla?

Aby neposlouchala pořád na slovo svoji maminku a neřídila se její oblíbenou větou „Co by tomu řekli lidi?“. Možná aby nebyla tak hodná, ale kdo ví: třeba pokud by malá Věruška opravdu nebyla tak hodná a pak mohla v dospělosti poradit něco svému mladšímu já, naopak by mu řekla, aby byla hodnější...

11) Přála si malá Věrka vždycky být učitelkou?

Hodně dlouho jsem se jako menší

rozhodovala mezi učitelkou a doktorkou, ale postupem času ve mně začalo nemocniční prostředí vyvolávat až přehnaný respekt. Doktoři – i třeba takový dětský lékař, kterým jsem chtěla být já – mají navíc velkou míru odpovědnosti.

12) Mělo Vaše dětské já nějakého vysněného domácího mazlíčka?

Raději žádného mazlíčka, prosím...

Nicméně je pravda, že jako úplně malá jsem chtěla mít křečka, to byla taková ta módní vlna, jak je najednou měli úplně všichni. Viděla jsem je u kamarádek doma, jenže po chvíli se okoukali, byli pořád stejní, a tak pro mě to kouzlo ztratili.

Teďka máme doma želvu, už asi dvacet let, pořídili jsme ji hlavně na naléhání dcer. Jmenuje se Timi a je to holka – ale protože jsme dlouho nevěděli, co to bude, radši jsme zvolili univerzální jméno.

13) Kdybyste měla v dětství a teď dva roky prázdnin, jak byste je strávila?

Když jsem byla úplně malá, tak v těch pěti, šesti letech, bylo pro mě nejkrásnější, když byl táta jako učitel doma a vyrazili jsme za prarodiči. A od deseti jsem si vždycky přála trávit prázdniny u vody, úplně kdekoliv.

V poslední době jsem si vytvořila vztah k Chorvatsku: řekněme tedy, že rok bych strávila tam, nemuselo by to být přímo v létě. Ráda bych se před tím pořádně naučila chorvatsky. A co s tou druhou polovinou prázdnin? Asi bych doma provedla ten pořádný úklid s feng-šuej.

Mnohokrát paní profesorce děkujeme za rozhovor a také jsme jí velmi zavázáni, že náš časopis nenechává, aby dělal korekturu sám sobě; neměli bychom časopis, ale rodeo či mlejnek na maso. Ještě jednou díky, moc si všeho vážíme.

*Kateřina Dvořáková, 6. L
& Tereza Ottová, 7. E*

pohledem imatrikulanta

maturitní ples aneb Nový začátek

Maturitní ples, tento pojem znamená pro každého něco jiného. Pro někoho je to pouze zábavný večer, pro jiného zas hlavní společenská událost školního roku. Co však znamená pro maturanty nebo pro imatrikulanty? Myslím, že je to nový začátek: jak studenti prvních, tak čtvrtých ročníků se totiž dostávají do další fáze života. Ples je pro nás velká událost

a účastní se jej nejen maturanti, imatrikulanti a jejich rodiny, ale i ostatní třídy. Pro ty dva jmenované ročníky – imatrikulanty a maturanty – je však ještě důležitější než pro všechny ostatní. Imatrikulanti totiž mají možnost poprvé se veřejně představit jako třída. Pro maturanty to naopak znamená poslední skupinové vystoupení.

Tento večer byl přehlídkou krásně oděných dívek a chlapců, kteří byli alespoň protentokrát oblečení jako praví gentlemani. Nebylo to ovšem jen o šatech, nýbrž také o rozmanitých a velmi nápaditých tancích. Například úvodní předtančení, které měli na starosti maturanti, se celé neslo v duchu Pirátů z Karibiku. Bylo velmi ladné a dýchala z něho romantika

a vyspělost. Ostatní předtančení však byla úplně jiná. Dle mého názoru měla spíše pobavit, což se určitě povedlo. Vystoupení prvních ročníků zas byla velmi barevná a moderní. Menší výjimkou však byla třída 1. Z, jejíž předtančení bylo spíše pomalé a plné otáček... ale šiška se nám z toho nemotala. Tanec byl nejdůležitější, zdaleka ne však jedinou náplní večera. Kolem baru věčně postávaly hloučky studentů, kteří se mezi sebou bavili a smáli. Také byla možnost nechat se vyfotit, o to však nebyl

takový zájem jako právě o místo ve frontě u baru.

Osobně mi bylo trochu líto, když ples skončil, a jistě jsem nebyla sama. Vždyť tak dlouho jsme na tento večer nacvičovali! Tak dlouho jsme se těšili na tento večer, který bohužel tak rychle utekl. Teď se k těmto okamžikům můžeme vrátit pouze ve svých stále blednoucích vzpomínkách. Naše veliké poděkování patří také našim přátelům z vyšších ročníků, kteří nám tak vytrvale pomáhali a snažili se o dokonalost

našeho vystoupení. Určitě nebylo jednoduché každý nácvik sledovat, jak opakovaně kazíme jejich pracně promyšlenou choreografii. Ale i přes menší problémy jsme vše dokázaly a naše finální vystoupení dopadla tak dobře, jak by to jistě nikdo z nás nečekal.

Myslím, že na tento večer nikdo z nás nezapomene a každý z nás se určitě těší na další rok, kdy se této akce bude moci znova zúčastnit.

Karolína Urbánková, 1. Z

povídka na pokračování

Deník marnotratného studenta

Milý deníčku, přísahám, že jsem ten kumbál nezapálil schválně. Stalo se to vlastně docela náhodou a myslím, Petře, že za to nikdo nenese vinu, vid' Petře? (Petr Votepka, U Budulínka, Praha 10, kdyby měl někdo náhlou potřebu ho vyhledat). Když jsem ráno přišel do školy, říkal jsem si, že se děje něco divného. Holky v šatech, kluci v obleku... Že by někdo umřel? Povzbudilo mě to na duchu, protože taková tragédie by jistě napomohla k odložení těch tří testů, které mě dnes čekaly (a na které jsem se pilně učil v pětiminutových pauzách mezi kosením nepřátelských potvor na počítači a jídlem). Bohužel jsem se krutě zmýlil a místo truchlení ve školní aule jsem se dočkal povzbudivého proslovu třídního profesora o nových začátcích a příslibech lepší budoucnosti. Hned poté nám naservíroval písečku z německých slovíček. Nevím, jestli si uvědomil, jak moc si právě protiřčil. Sloveso sterben poměrně přesně vystihovalo můj momentální duševní stav. Nakonec se ale nachýlila poslední hodina, milý deníčku, a já byl připraven na rozsudek. Maminka mi o velké

přestávce napsala SMSku, že se těší na známky, které přinesu. Vzhledem k tomu, že jsem toho víc naspal ve škole než doma, by se asi těšit neměla. Abecední seznam studentů byl téměř nekonečný. Připadalo mi, že některá jména slyším úplně poprvé. Nadšené tleskání se po chvíli proměnilo v nesouvislý šum, kdy si odvážnější už otevírali láhve s rumem a zapíjeli své nezpochybnitelné úspěchy ve formě tří ‚neklasifikováno‘. „František Bambaj!“ ozvalo se náhle a já poslušně doklusal k tabuli. Supí pohled třídního mě jen usvědčil v tom, že bych si měl rychle sehnat vlastní alkoholický nápoj, abych tu hrůzu vůbec přežil. Nakonec jsem raději vysvědčení podal nejdřív Petrovi a sledoval jeho reakci. „No, kámo... Za kasou je to vlastně taky práce, že jo...“ zaznělo z jeho úst po chvíli zarytého mlčení. Podíval jsem se sám. Když už jsem psal o tom pohřbu, nejspíše ho za chvíli budu pořádát svým rodičům. Rychle jsem papír zase plácnul na stůl a zoufale se zahleděl na Petra. „Co budu dělat? Já s tím nemůžu domů,“ vykvikl jsem zoufale,

zoufale, ale můj kamarád to měl zmáknuté.
„V klidu. Hele, dáme jedno, dvě cigá, bude to dobrý. Uvolníš nervy, jo?“
Souhlasil jsem. Jakmile zazvonilo, s Petrem jsme se na rozdíl od ostatních loudali a já se podivil, když nezamířil ven.
„Kam jdeš?“
„Pohoda, mám to pod kontrolou.“
Neměl to pod kontrolou.
Došli jsme až před školníkův kumbál. Petr k němu pokývl. Já vykulil oči.
„To nejde!“
„Ale jde. Vlez dovnitř. Chceš, aby tě viděli vyhulovat před školou? Ještě to někdo práskne tvému fotřínkovi a máš po srandě.“
To byla pravda. Nakonec jsem dovnitř skutečně vlezl. Nebylo to nic moc, mačkali jsme se mezi mopy a starými krabicemi. Petr ovšem neváhal a vytasil se s cigaretami a zapalovačem jako zkušený profík. Předtím jsem to nikdy nezkoušel, tak jsem byl sám zvědavý, co to se mnou udělá. Maloval jsem si, jak budu hned větší frajer, naplní se můj společenský rozvrh a konečně si najdu nějakou holku.
Petr mi předal cigaretu a zapálil mi. Hned napoprvé jsem se rozkašlal a můj kamarád se mi jenom posmíval. Při druhém potahu jsem si málem vypálil dýmem oči. O třetím raději psát ani nebudu, na ten svorně vzpomínám já i kyblík, který jsem pohotově našel na jedné z polic.
„Koukni se na to vysvědčení, nevypadá najednou líp? Hele, jako by tam ani ta čtyřka nebyla. Nebo ta druhá...“ nakrčil čelo Petr a potřásl hlavou. „Kuř dál, jen pokračuj. Máš hodně na co zapomínat.“
A tak jsme tam stáli, opření o police. Po první cigaretě následovala druhá a pak třetí.
„Hele, když se to tak vezme, mohlo by to být horší,“ pokrčil jsem rameny.
„Nemohlo, Franto.“
„Ale mohlo, vždyť se podívej! Nemám ani jedno neklas! Teda, mám, z tělocviků, ale to se vlastně nepočítá!“ strkal jsem Petrovi papír před nos.
A nějak jsem se přitom neopatrně dotkl vysvědčením jeho cigarety.
Nejdřív to vypadalo jako nic, cigareta propálila papír, ale zanedlouho se po vysvědčení začal šířit oranžový plamen.

„Panebože!“ vyjekl jsem.
„Uhas to, uhas to, dělej!“
„A čím?!“
„Já nevím, foukej asi, vypadám jako hasič?“
„Když já tě pořádně nevidím!“
Plamen se dotkl mé ruky a já ho upustil.
Než stačil Petr něco poznamenat, už hořelo něco u mých nohou. Nejdřív jsem si myslel, že je to moje bota, ale po chvíli se ukázalo, že to byla krabice. Během té chvíle totiž chytila další.
Z ohně šel kouř a my se pomalu ale jistě dusili. V té chvíli, milý deníčku, jsme opravdu uvažovali nad tím, že se radši necháme udusit než dohnat na polici kvůli způsobenému požáru.
„Jdeme... ven. Já ti říkám, Franto, kvůli tomu, že jsi debil, já tu neuhojím!“
A s těmi slovy Petr otevřel dveře a kouř se vyvalil ven. Stejně jako my dva, kteří jsme se skáceli k nohám naší zástupkyně ředitele.
Věř nebo ne, deníčku, ale ani naše zdvořilé „dobrý den“ ji při pohledu na hořící kumbál neobměkčilo.
A tak se stalo, že jsme s Petrem skončili na policejní stanici.
Oba jsme přísahali na svůj život, že se to vysvědčení vznítilo samo od sebe a nikdo z nás s tím nemá co dělat. Já jsem v průběhu toho vrhal nevraživé pohledy na svého kamaráda, protože zapálil si v kumbálu byl jeho nápad. Blbej nápad! Jak já k tomu přijdu? Moje akademické hodnoty obsažené v tom kusu papíru nenávratně shořely a já už je nikdy nevidím. Jaká to tragédie. Málem jsem strážníka poprosil o nosoplenku.
Víc mi zatrhnuło později, když na stanici vtrhnul můj otec.
On dělá na naší škole ředitele.
A než jsem stačil něco říct na svou obhajobu, promluvil on.
„Tohle si my dva doma ještě vyřídíme! Co sis myslel, krucinál?! Navíc, nesu ti tohle. Maminka leží doma, udělalo se jí z toho pohledu mdlo,“ zavrčel a podal mi do ruky papír.
Novou kopii mého pololetního vysvědčení.

(Mírně uzený) Franta Bambaj

Eliška Šafránková, 7. F

Život je jako kluziště. Občas spadnete.

aneb recenze na film

Zbrusu nový zákon

Tento francouzsko-lucembursko-belgický koprodukční film od belgického režiséra Jaca van Dormaela přišel do kin poprvé v květnu roku 2015. Já jsem jej měla možnost zhlédnout v kině Bio Oko v lednu letošního roku.

CHLEBA VŽDYCKY SPADNE NA ZEM NAMAZANOU STRANOU

Na začátku se divák dozví, že Bůh existuje. Jedná se o postaršího, nepříjemně vyhlížejícího muže, kterého dokonale ztvárnil Benoît Poelvoorde známý např. ze snímku Asterix a Olympijské hry. Bůh nejdříve stvořil město Brusel, poté zvířata, ale stále mu to přišlo málo, a tak nakonec přišel s nápadem na stvoření člověka. Místo aby se však k lidem choval hezky, celé dny vymýšlel, jak jim zneprjemnit život různými zákony podobnými zákonům schválnosti, jako např. ve vedlejší frontě to jde vždy rychleji nebo chléb spadne na zem vždy namazanou stranou.

CO KDYBYSTE VĚĎELI, KDY ZEMŘETE?

Takto řídí celý svět od svého počítače, čemuž jen znechuceně přihlíží jeho rodina. Jeho žena si nikdy nedovolí nic namítnout, jeho syn Ježíš Kristus utekl z domova, takže zbývá na jeho malé dceři se jménem Ea pomoci lidem. Ta se nejdříve rozhodne poslat všem lidem SMS zprávu

s datem jejich úmrtí, čímž jim dá osud do jejich rukou. Poté počítač zablokuje a uteče na svět skrz buben pračky s cílem najít k původním dvanácti Ježíšovým apoštolům ještě šest dalších, aby jich totiž byl 18, jako v baseballu. S číslem 18 se má totiž změnit chod světa k lepšímu, alespoň podle J. K. /dle titulku tedy Jé Káčko/, jak Ježíšovi říká Ea.

ZABIJÁK APOŠTOLEM A BEZDOMOVEC PÍSAŘEM

Na zemi Ea nejdříve potká bezdomovce Viktora, kterého pověří napsáním Zbrusu nového zákona. Pak postupně potká šest lidí, kterým změni život a podle nichž pojmenuje každé ze šesti evangelií. Mezi nimi je např. Aurelie, které metro v deseti letech utrhlo levou paži, Zabiják, který odmalička miloval smrt, nebo Sexuální maniak.

JAK SE DO LESA VOLÁ...

Mezitím se jí však její otec rozhodne najít a přinutit, aby počítač opravila, a tak se vydá na zemi za Eou. Zatímco Ea našla přátele, on sám se setkává jen s nadávkami a kopanci, jeho hrubé a bezlístné chování se mu v nemalé míře vrací. Celý děj směřuje ke dni, kdy má poslední z apoštolů, malý nemocný chlapec, zemřít. Všichni se tedy vydají na pláž, kde čekají na konec. Mezitím se však probouzí k činům matka Ey, která má na vedení světa zcela jiný názor.

NIC PRO KŘEŠŤANY?

Na tomto filmu je úžasná právě kombinace tragiky a komiky, sarkasmů, ironie a paradoxů. Cílem filmu není napadat křesťanskou víru, ale ukázat, jak propletené jsou osudy lidí, a že někdy celý náš život závisí na náhodě. Herecké výkony jsou více než chvályhodné, přestože zde neúčinkují žádní světově známí herci. Vypravování z úst malé Ey, malé dívky, je skvělým nápadem a možností poskytnout divákovi úplně nový, nezakreslený pohled na svět a na život. Výrazný je také motiv koloběhu života, který je přirozený a se kterým se každý musí smířit.

Mně osobně se film velice líbil. Nepovažuji se za věřícího člověka, takže mě ani nenapadlo, že by mě mohlo zobrazení Boha jako hrubiána nějak urazit. Hlavním vyzněním pro mě bylo, že tam, kde je něco zlého, je vždy i něco dobrého, tedy trochu více lidsky řečeno, na všem špatném je něco dobrého a je důležité dívat se na věci vždy z více úhlů pohledu. Proto bych tento film doporučila každému, kdo třeba zrovna podléhá chvilkové krizi, nebo jako film na odlehčení nepříliš příjemného dne.

Andrea Štástková, 7. F

recenze

dáblova milenka **Lída Baarová**

Skutečnost, že tento film dostal příspěvek ze Státního fondu kinematografie, mezi mnohými vyvolala nesouhlas. Vášně však snímek nebudil pouze před premiérou: nyní znovu rozdmýchává debatu nejen o kvalitě, objektivitě a historické přesnosti, ale zda vůbec měl být natočen.

tato část článku prozrazuje rozuzlení děje

Hvězda Lídy Baarové (T. Pauhofová, Z. Procházková) strmě stoupala již od konce dvacátých let a barrandovské ateliéry jí dopřály těch nejlepších rolí. Historie však jejich tuzemských úspěchů nepamatuje, jako by na ně snad zapomněla v důsledku zlomu, jenž nastal v jejím životě v roce 1934. Českého talentu si povšimly německé ateliéry v Babelsbergu, kam Baarová odjede se svojí ambiciózní matkou (S. Stašová). Jejím mužským protějškem se ve filmech i v životě stane ženatý Gustav Fröhlich (G. Burkhard). Baarová s Fröhlichem se stěhují do vily ve Wannsee, aniž by tušili, kdo je jejich sousedem: ministr propagandy Joseph Goebbles (K. Markovics) a jeho rodina. Právě kvůli němu se postupně rozpadá její vztah s Fröhlichem, až ji nakonec vyžene z domu. Před vilou

náhodou právě projíždí Goebbles, jenž jí poskytne azyl, a ti dva se stávají milenci.

Hitler nakonec nutí Goebblese, aby svůj vztah ukončil. Aféra s Dáblem Baarovou připraví o všechno: nemá role u německého filmu, je jí zakázáno opustit Říši. Po útěku do protektorátního Československa sice může natáčet, ale konec války a Benešovy dekrety pro ni znamenají zatčení, věznění a blízký dotek smrti, když ji málem popraví. Sestra Baarové, Zorka, navíc páchá sebevraždu, její matka umírá, otec přichází o nohu. Tento příběh divákovi zprostředkovává troska Lídy Baarové, to, co z ní padesát let po válce zůstalo. Studentka žurnalistiky, jíž je příběh vyprávěn, na konci rozhovoru odchází, slibuje, že přijde další den, ale mezi tím si Lídu Baarovou odnese její Dábel...

Na počátku třicátých let se úspěchu těšily především dvě české herečky: Adina Mandlová a Lída Baarová. Muži je milovali, ženy jejich stylu přizpůsobovaly své šatníky, jejich filmy byly národní senzací. Když se však v dnešní době zmíní česká meziválečná filmografie, všichni si vybaví Adinu Mandlovou a Lída Baarová zůstává opomenuta. Proč tomu tak je? Na to s jistou rezervou může odpovědět právě zbrusu nový film Filipa Renče.

Zlé jazyky prohlašují, že se jedná o život Lídy Baarové odvyprávěný podle jejích představ. Není žádných pochyb, že snímek nelze považovat za historickou výpověď, objevují se v něm smyšlené scény

a realita je značně přikreslená k obrazu autorovu. Postava Baarové od počátku působí velmi ambiciózním a sebevědomým dojmem, což plně odpovídá skutečnosti... nebýt posledních pár scén, kde si Renč neodpustil trochu sentimentu, zlomil Baarovou a roztříštil ji jako domeček z karet. Zde vidím největší nebezpečí celého filmu: průměrný divák se nechá bez problému sugestivně vmanipulovat k lítosti s ústředním párem Baarová – Goebbles, až nakonec Goebblesovi odpustí všechna zvěrstva.

Hlavní slabina celého snímku neleží ani tak v historické nepřesnosti. Na autenticitě ubírá především

dabing německých herců (Burkhard – Stránský, Markovics – Preiss) a mínusem je i německé prostředí namluvené česky. Proto lze jen s těžkým srdcem a velkou měrou shovívavosti protrpět Křížova Führera, který, ač zahrán alespoň se snahou a trochou důstojnosti, působí díky češtině přinejmenším divně.

Mnozí Renčovi vyčítají „hollywoodskou lacinost“ celého snímku, ale zkuste se na okamžik zamyslet: Jak často se vůbec někomu u nás podaří natočit film, jenž se kvalitou (alespoň když si sundáme brýle) blíží zahraniční produkci? Život Lídy Baarové představuje dramatickou křivku jako vystřiženou

jako vystřiženou z Hollywoodu, a proto lze pochopit, že ji Filip Renč stejným způsobem ztvárnil. Netřeba podotýkat, kolik zbytečných snímků ročně spolkně dotace jako dobře prošťouchnutý sifon, a zde licitujeme o pouhých patnácti milionech...

V českých zemích se vždy jen těžce odpouští úspěch: to nám dokazuje přístup národa k Lídě Baarové i Filipu Renčovi. Ať už byla Baarová jakákoliv a měla cokoliv s kýmkoli, „zradila ideály českého národa a zaprodala se se zatraceným náckem“, pořád to neznámá, že by měly být filmy o ní kvůli tomuto prostému faktu bojkotovány. Je nepopiratelnou skutečností, že zaznamenala v tehdejší Evropě

nečekaný úspěch, a i když není někým, na koho můžeme být hrdí, stále se jedná o součást našich dějin. Lída Baarová má právo na to, aby byla její výpověď vyslechnuta, a stejně tak má i Filip Renč právo ujmout se role vypravěče.

Z české produkce jsem v kinech v poslední době zaznamenala Domácí péči, Wilsonov, Padesátku a Ztraceni v Mnichově. Ani jeden z titulů mě po zhlédnutí více či méně náhodných částí filmů nepřiměl koupit si lístek a jít se podívat na stříbrné plátno. Kdybych si nyní měla vybrat, jestli ještě jednou půjdu na Lídu Baarovou, nebo raději na některý z uvedených titulů, stále si zvolím Lídu Baarovou, snímek, jenž je nepřímou

obhajobou povrchní ženy, která byla milenkou hlavního nacistického ideologa a strůjce Křišťálové noci. Filip Renč totiž dokázal hodně: vylhat se z historických faktů, nezůstat objektivní, vyvolat ve mně pocit nevolnosti z trapného romantického klišé a o pět minut později ho zapomenout díky invenci poslední scény, která vše zachránila. A já pořád přemýšlím nad tím, jak se mu to podařilo... možná právě proto, že je to Filip Renč.

70%

Tereza Ottová, 7. E

jak napsat...

nekrolog

Třeba již zítra nastane ten prestižní den, na který všichni čekáme. Ne, není to den, kdy někdo zcenzuruje tento časopis. Mám na mysli okamžik, kdy budeme my, redaktori školního časopisu, v autobiografiích našich slavných životů sáhodlouze vyzvedávat své heroické činy. Pokud se vám ta představa příliš přičí, představte si, že o tomto časopise nevykládáme celému naslouchajícímu světu, nýbrž jen našim dětem (doufám, že až po maturitě!). Aby to však mělo nějakou cenu, nesmí tento časopis zůstat jen

kulturní. Musí se stát i vzdělávací a akademickou publikací, jež vám, z našich sobeckých pohnutek, přinese mentální rozkvět.

V každém čísle vám proto představíme některý ze slohových útvarů, které jsou, až na pár výjimek, požadovány u maturity. A proto dneska začneme nekrologem (vidíte, říkala jsem, až na výjimky).

Proč nekrolog? Nastávají okamžiky, kdy druhá, desátá, ani stá šance nepomáhá. A proto když už začneme pošilhávat po té brokovnici

v rohu místnosti, připravme alespoň dotyčnému nekrolog, než se vydáme na trochu sadistický lov. Má to pro nás jednu výhodu: šance, že nás odsoudí za úkladnou vraždu, je minimální, zato stoprocentně vás pošlou rovnou do Bohnic. A není snad polstrovaná zeď vrcholem blaha?

Poněvadž není z hlediska státní maturity nutno rozebírat, zda je nekrolog žánr krátkého či středního rozsahu, vrhněme se rovnou na dvě modelové ukázky.

Hold našemu vánočnímu stromečku

Vzhledem k tomu, že vánoční svátky jsou za námi, bylo nutné se rozloučit i s naším vánočním stromečkem.

Stalo se tak 6. ledna, na svátek tříkrálový. Jeho smrt nebyla zdaleka tak uctívána, jak by si náš krasavec zasloužil. Po odzdobení, do kterého nebylo vloženo tolik citu jako do jeho strojení, byl zkrátka surově vyhozen oknem. Letěl volným pádem a zlehka dopadl na chodník, skoro jako by uměl létat, ale dobrovolně a pokorně spadl, protože sám věděl, že jeho úkol byl splněn.

Dělal nám radost od prvního okamžiku, kdy jsme ho spatřili. Vybírali jsme ho na mrazu bez rukavic, v malebném prostředí parkoviště obchodního domu. Nesli jsme ho domů přes rozbahněný park a kříšili v kýblu. Nakonec jsme ho láskyplně ustrojili do starých ozdob a nových světýlek.

Po celé svátky nás těšil svou vůní a přítomností. Děsil nás svými pády, když ho shodila kočka. Byl naším prázdninovým společníkem a my jsme mu za to stále vděční. Dokázal navodit atmosféru pohody a krásně se vyjímal na fotkách.

Nejvíce nám chyběl, dokud jsme ho ráno cestou do školy vidali u popelnic. Vnímali jsme ho jako symbol času, kdy jsme v tuto nekřesťanskou hodinu ještě spali.

Jedno deštivé pondělí však v naší ulici zablikal popelářský vůz a odvedl náš vánoční stromeček navždy. Doufáme, že se dostal do lepšího světa, kde bude lépe oceněn za své přemilé služby. Navždy zůstane v našich srdcích a na fotkách.

Světлана Fleischmannová, 1. Z

Sbohem bruslím

Dne 1. ledna 2016 nás po desetiletém boji opustily staříčké, traumatizované a psychicky trýzněné brusle. Zrodily se těsně po nástupu Antonína Novotného do úřadu prezidenta a jejich nejzářivější éra nastala v době jaderného přezbrojování a aféry Watergate. Polistopadová politika je dokonce naučila pár novým trikům, jak se neušpinit. Ale jak šel čas, pomalu ztrácely lesk, a tak se stalo, že vítězství našich hokejistů v Naganu sledovaly z temného koutu skříně, netušíce, že jejich čas ještě jednou přijde.

Svůj závěrečný boj svedly hrdinsky. Vezly na sobě tehdy pětileté děvče zanedbatelné váhy, snažily se ho naučit nespadnout hned poté, co se nadechne. K těmto lehce marným pokusům docházelo na rybníku, jenž celkem příznačně nesl jméno Vrah. A vrahem v tomto případě byl otec, jenž na svých fungl nových bruslích pasoval sám sebe do role instruktora. Děvče, jež odmalička snilo, že se naučí hrát hokej, pečlivě plnilo každý příkaz a s láskou koukalo na ty staré brusle. Nikdy se necítily tak milovány, téměř chtěly faustovsky zašeptat: vteřino stůj, jsi krásná.

Zlý osud jim toho však nedopřál. Otec v jednom okamžiku zakopl, udělal ze svojí dcerušky airbag a ještě si při pádu zlomil ruku. Ty zatracené brusle zul dítěti jediným pohybem, doma je hodil do skříně, přitiskl na ruku cibuli a jal se doufat, že ruka sama sroste. Minula obě prezidentská období Václava Klause a otce ruka stále pobolívá, vždy se mu udělá psychicky nevolno, měl-li by jít ještě brázdit led. Dcera smutně kouká k bruslím, které by jí teď už byly malé. Zhluboka se nadechne, pohladí brusle po rozpraskané kůži vědouc, že jejich čas již minul. S povzdechem je odnáší k popelnicím, snažíc si nepřipouštět, že ani bezdomovci je nebudou chtít. A tak každé ráno chodí do školy, potkává tam tu starou krabici, vzpomíná na svůj dětský a stále nesplněný sen – naučit se hrát hokej (nebo alespoň nespadnout), a říká bruslím: buďte zdraví a sbohem.

Tereza Ottová, 7. E

Mnohokrát vám děkujeme za pozornost.
Děkujeme paní profesorce Věře Dittrichové za nezbytnou korekturu.
Až budete Zpravodaj likvidovat, vyhodte jej prosím do tříděného odpadu.
Mějte se krásně a příště na viděnou.

Kateřina Dvořáková

Klára Feltlová

Světlana Fleischmannová // ilustrátorka

Tereza Ottová // šéfredaktorka, grafické zpracování

Eva Pospíšilová // korektorka

Eliška Šafránková

Andrea Štástková

Karolína Urbánková

PLES.

